LAUREAȚI ȘI... CONSOLAȚI

• DE LA PORTOCALA LA... LAMIIE SAU CUM A FOST CONSOLAT MAZZOLA • SUPORTERII UITĂ AVERTISMENTELE LUI DOBIAȘ • SECRETELE VICTORIEI LUI VIRKOLA

Se poate vorbi, acum, și despre existența unor veritabile „campionate" ale anchetelor, concursurilor, referendumurilor de sfîrșit de an, organizate pentru cel mai bun fotbalist, cel mai bun antrenor, cel mai sportiv jucător, cel mai popular internațional etc. etc.

Varietatea temelor, diversitatea opiniilor, contrazicerile dintre rezultatele acestor concursuri „sui generis" de sfîrșit de an fac ca interesul pentru ele să crească, derivînd tocmai din multiplele motive de... controverse pe care le oferă.

Știm foarte bine că și în fotbalul nostru, în fiecare dintre marile întreceri care se dau, de șase ani încoace, în cadrul trofeului „FOTBAL", există atîția favoriți, atîția învinși, atîția „nedreptățiți" cîte păreri! Nici nu poate fi altfel într-o activitate care prinde, sub cupola fără margini a pasiunii sale, sute și sute de mii de oameni, de toate vîrstele, de toate profesiile, din toate colțurile unei țări.

Nici finalul anului 1971 n-a făcut excepție de la regula acestor săptămîni aprinse, pline de agitația totalizării, anunțării și premierii laureaților în grațiile spectatorilor, antrenorilor, ziariștilor. În multe țări, cum vă spuneam, aria concursului depășește tema clasică : *„cel mai bun fotbalist al anului"*. Explicația trebuie s-o căutăm și în necesitatea de a oferi momente și chiar motive de consolare marilor învinși. Pentru că, să recunoaștem, de cele mai multe ori un singur loc întîi, un singur mare premiu, sînt atît de mici și de puține spre a cuprinde pe toți realii favoriți ai unei activități de 365 de zile!

În Italia, de pildă, face un mare succes operațiunea întreprinsă de cinci ani de redacția ziarului *„TUTTOSPORT"* din Torino de a decerna un *„Premiu al portocalei"* celui mai amabil, mai îndatoritor, mai sportiv antrenor sau vedetă și *„Premiul lămîii"* celui mai... acru, mai antipatic, mai rece la rugămințile reporterilor, fotoreporterilor, comentatorilor de radio și televiziune pentru o declarație, un interviu, o fotografie, etc.

Anul acesta, premiul dulce al portocalei a revenit lui *Sandrino Mazzola*. Iată un mare caz al consolării. Învins și în ancheta revistei „FRANCE FOTBALL" (de Cruyff) și în aceea, pe întreaga *Italie*, pentru cel mai bun jucător al anului (de către *Facchetti*), atacantul lui *Internazionale* găsește în victoria din „Premiul portocalei", alinarea. Dincolo, la „Premiul lămîii", pentru prima oară fotbalul scapă de locul întîi, care revine, tot pentru prima oară, unei sportive, înotătoarea *A. Calligaris*. Dar, era cît pe-aici ca acest trofeu nedorit să intre în posesia lui *Valcareggi*, selecționerul reprezentativei. Se pare că *„nonno Ferruccio"* a ajuns la raporturi mult mai puțin cordiale cu presa vorbită și scrisă, mai cu seamă după „anul mexican" cînd „tîrul" acesteia nu l-a ocolit...

Să mai parcurgem cîteva „campionate ale simpatiei". Suporterii cehoslovaci n-au ținut cont că *Dobiaș*, căpitanul echipei reprezentative, a primit nu mai puțin de cinci avertismente în cursul partidelor — de campionat sau internaționale — ale anului 1971 și i-au acordat din nou preferința. Suedezii s-au... balansat între fotbal și schi cînd au trebuit să se decidă. Și faptul că l-au preferat pe *Virkola*, vorbește mult despre prețuirea acordată unui sportiv care a reușit victorii senzaționale în două ramuri așa de diferențiate, reunindu-le prin reușitele lui pe ambele fronturi. În *Ungaria*, se *vede* treaba, jocul aripilor este mult iubit. Pentru că și așa trebuie să ne explicăm de ce, după *Fazekaș*, extremul dreapta al lui *Ujpesti Dozsa* și al echipei naționale — decretat jucătorul anului 1970 — a venit rîndul titularului de pe cealaltă aripă a clubului budapestan și al reprezentativei să urce pe treapta cea mai de sus a laureaților: este vorba de *Zambo*, fotbalistul nr. 1 al anului 1971. Referendumul din *R.F. a Germaniei*, ale cărui rezultate definitive vor fi cunoscute abia la sfîrșitul săptămînii, prilejuiește o luptă acerbă între *Müller*, *Netzer* și *Beckenbauer*, prezenți de altfel și între primii zece jucători europeni din clasamentul lui „France Football".

Anchete... referendumuri... concursuri... subiecte care au intrat în decorul finalului de an. Să recunoaștem că ele pun multă „sare și piper" în orele acestui f[illegible] cînd și fotbalul, ca și toate celelalte activități simte nevoia unui bilanț, a unei sărbătoriri, în fine simte nevoia să-și încoroneze idolii, oricît de contestați sînt fiecare dintre ei...

— ef. i. —

Carnet extern

PENTRU CONDIȚII EGALE DE JOC

Așadar, au fost înregistrate primele candidaturi pentru organizarea turneului final (semifinale și finale) al **„Campionatului Europei"**. S-au oferit să-și asume această dificilă sarcină, pentru că este dificilă, mai întîi federația din **Anglia**, apoi cea din Belgia și, acum, în urmă, forul din **Atena**. Probabil că ulterior se vor depune și alte candidaturi, dar nu aceasta constituie obiectul rîndurilor de față, ci cu totul altceva.

Este vorba de un paragraf din regulamentul competiției care prevede că **organizarea turneului final va fi încredințată uneia din federațiile țărilor calificate pentru turneul final**. În lumina acestei prevederi, una din cele trei candidaturi — cea a federației elene — nu are șanse să fie acceptată, **Grecia** fiind eliminată în preliminarii. În aceeași situație s-ar putea găsi și federația din **Anglia** sau din **Belgia** și chiar din amîndouă aceste țări dacă ar fi eliminate în „sferturi". În schimb, **U.E.F.A.** — în cazul calificării lor — ar putea alege pe una din ele și în felul acesta să-i ofere un avantaj, al terenului propriu, destul de decisiv într-o astfel de competiție și, în general, în oricare alta. În două din precedentele ediții, reprezentativa țării organizatoare a turneului final — **Spania** în **„Cupa Europei"** 1962/64 și **Italia** în **„Campionatul Europei"** 1966/68 — au fructificat acest avantaj cucerind trofeul (**„Cupa Henry Delaunay"**), **Spania** la o diferență minimă (2—1), **Italia** după un joc cu prelungiri (1—1) și o rejucare (2—0). Este clar — și nu mai este nevoie de nici un fel de argumentare în plus — că atît echipa spaniolă cît și cea italiană au tras un profit din faptul că jucau pe teren propriu și că, pe un alt teren, partenerii lor de întrecere ar fi avut șanse egale la victorie, în orice caz ar fi fost puse pe picior de egalitate cu **„furia rosa"** și **„squadra azzurra"**, condițiile de joc ar fi fost aceleași pentru toate patru finaliste, iar spiritul de echitate respectat.

Iată de ce credem că **U.E.F.A.** trebuie să ia în considerare, trecînd chiar peste regulament, în primul rînd candidatura unei federații naționale neinteresate direct în turneul final, deci dintr-o țară neutră, și doar în cazul cînd nu se găsește în posesia unei astfel de cereri să încredințeze organizarea, ca ultimă soluție, unei țări finaliste. **(p.g.)**

„FOTBALUL ENGLEZ: O DECEPȚIE ȘI O AMBIANȚĂ"

Sub acest titlu, revista pariziană „Sport" publică însemnările unuia din actorii celor două recente întîlniri din preliminariile Campionatului Europei între reprezentativele Angliei și Elveției (1—1 pe Wembley ; 3—2 la Basel, după un autogol al urmașilor lui Wilhelm Tell). Este vorba de DANIEL JEANDUPEUX, extrema stîngă a reprezentativei Țării Cantoanelor.

Dar să-l ascultăm. Însemnările sale sînt deosebit de interesante, citite mai ales acum după ce meciul Rapid — Tottenham a intrat în istorie :

„Înaintea călătoriei noastre în **Anglia**, cu echipa națională nu avusesem niciodată ocazia de a vedea un meci în campionatul **Angliei**. Doar întîlnirile televizate și cîteva articole mi-au dat posibilitatea de a-mi forma o părere. Adeseori n-am înțeles laudele adresate de ziariștii noștri fotbalului britanic. Eu nu vedeam decît noroc și întîmplare acolo unde trimișii speciali vedeau miracole. Evoluțiile echipelor englezești nu mă entuziasmau deloc, ba aveau chiar darul de a mă irita. Jocul lor, bazat pe o condiție fizică fără reproș, reușea uneori frumoase treceri de balon dar nu cîștiga admirația mea.

DE CE SE DĂ ATÎTA IMPORTANȚĂ FOTBALULUI ENGLEZ ?

Bunele sale rezultate ne impresionează ? Da, în special cvasi-invincibilitatea pe stadionul **Wembley**, pentru că rezultatele fotbalului englez pe terenuri străine sînt mai puțin convingătoare. Echipa națională a cucerit în 1966 **„Cupa Jules Rimet"**, dar la ea acasă. În schimb a demonstrat puțin la mondialele din **Chile** și din **Mexic**. Team-urile englezești n-au dovedit nimic în **„Cupa campionilor europeni"**. Doar **Manchester United** a cîștigat o finală și, dacă-mi amintesc bine, întîlnirea s-a disputat pe **Wembley** !

Succesele importante sînt puțin numeroase în palmaresul formațiilor britanice. Ele nu corespund reputației flatante care este făcută. Mai ales acum cînd rezultatul primează.

DESTĂINUIRILE UNUI INTERNAȚIONAL ELVEȚIAN

Din fericire pentru ei, englezii, inventînd fotbalul, beneficiază de gratitudinea tuturor. De aceea o finală a **„Cupei Angliei"** este retransmisă în atîtea țări. Prezența televiziunii face din acest meci un eveniment de însemnătate internațională

FORȚA LOR

Condiția fizică a fotbaliștilor englezi pare ireproșabilă. Un jucător cu o constituție fizică mai slabă, nu poate practica sportul său favorit, jocul din insulă fiind bazat pe forță.

Felul lor de pregătire a fost copiat în toate țările și acum jucătorii din toată lumea se pregătesc **„à l'anglaise"**. Au ei dispoziții particulare pentru efortul fizic ? Probabil. În plus, în afară de capacitatea atletică, britanicii posedă o comoară pe care cu greu o vor păstra și de aci încolo, o comoară care le-a adus multe succese : încrederea fără limite în forțele proprii, în superioritatea soccerului englezesc. Pentru ei felul lor de joc rămîne cel mai bun, singurul valabil.

SPECTATOR LA TOTTENHAM — EVERTON

Ați simțit anglo-fobia mea în domeniul fotbalului. Cu toate astea, admir mulți jucători britanici și în mod special pe **George Best** și **Bobby Charlton**, fotbaliști cu stil de joc continental.

Am asistat împreună cu echipa națională elvețiană la o întîlnire de campionat, la aceea care a opus pe **Tottenham Hotspur** lui **Everton** din Liverpool. Nimeni dintre noi n-a plecat entuziasmat de la meci. Am văzut cu toții, noi cei din delegația Elveției, fotbalul pe care-l așteptam. Stereotipul ce ni-l formasem a corespuns realității. Totuși, stadionul era plin pînă la refuz, adică 50 000 de oameni luaseră loc în tribune și PARTICIPAU LA MECI.

Mi-am dat seama, din cele 90 de minute ale jocului, cît de mult contează numărul spectatorilor și animația publicului, cît de mult aduc spectacolului. Întîlnirea cu publicul englez mi-a plăcut și îmi va lăsa o amintire de neșters, ca și ritmul de joc. Dar mai ales ambianța din jurul lui. Am văzut ceva viu, ceva complet. Publicul cîntă (mult), fluieră (puțin), suride (adesea). Pentru ei stadionul este un loc sacru ; admiră și respectă pe jucători și arbitri. Ambianța care domnește pe un stadion englez este asemănătoare celei din timpul unei slujbe religioase.

Mă voi întoarce adesea **aci**. Mai ales pentru public".

Însemnările lui Jeandupeux se încheie aci. Desigur, poate că el a fost subiectiv, dar nu putem spune că din cele surprinse, cu un ochi atît de ager și redate cu claritatea și precizia unui ziarist de profesie, cîteva procente nu sînt — totuși — reale.

ITINERAR IUGOSLAV

SPRINTUL LUI ZELEZNICEAR

• „ZELIO" — FAVORITUL NR. 1 • CADOU OFERIT SUPORTERILOR CU OCAZIA SEMICENTENARULUI • FILIPOVICI ÎN... PASĂ NEAGRĂ ; BUKAL ÎI IA LOCUL ÎN REPREZENTATIVA • DUPĂ UN ÎNCEPUT SENZAȚIONAL, PARTIZAN INTRĂ ÎNTR-O CRIZĂ PRELUNGITĂ • REVELAȚIA TURULUI : VOJVODINA

S-a încheiat prima parte a campionatului de fotbal din **Iugoslavia**. Cu toate că ultimele etape au solicitat eforturi deosebite jucătorilor — din cauza timpului nefavorabil, terenurile au devenit aproape impracticabile, consemnîndu-se numeroase surprize — clasamentul final al turului a dat cîștig de cauză echipei **Zeleznicear**, socotită pe drept cuvînt cel mai bun team al **Iugoslaviei** la ora actuală. Băieții lui **Milan Ribar** joacă împreună de patru sezoane și omogenitatea, spiritul de echipă, ca și valoarea individuală a unui **Bukal, Iankovici, Katalinski** etc., au făcut din popularul **Zelio** — cum i se spune — favoritul nr. 1 la titlul de campioană.

Nu trebuie omis faptul că **Zeleznicear** este singura echipă iugoslavă calificată în sferturile de finală ale competiției **„Cupa U.E.F.A."** ; în fața ei au capotat în acest sezon **F. C. Bruges, Bologna** și **St. Johnstonne**. Cum tocmai în aceste zile clubul din **Sarajevo** sărbătorește 50 de ani de la înființarea echipei de fotbal, băieții îndrumați de antrenorul lor, **Ribar**, au oferit suporterilor cel mai nimerit cadou : titlul de campioană de toamnă, și calificarea printre cele mai bune opt echipe din Europa în competiția **U.E.F.A.** La un punct doar de lider se situează, departajate de golaveraj, **Steaua roșie, Vojvodina** și **O.F.K.-Beograd**.

Favorită la început de sezon, **Steaua roșie**, se mulțumește cu locul secund cu gîndul relansării la primăvară. Trebuie ținut cont că echipa a evoluat 8 etape fără căpitanul ei, **Dragan Geaici**, și, după cum s-a putut constata, „amănuntul" a contat foarte mult. Cînd e vorba de **Steaua roșie** trebuie consemnată deziluzia suporterilor ei față de evoluția lui **Zoran Filipovici**. Unul dintre golgeterii ediției trecute — 17 goluri — **Filipovici** a înscris în acest tur de campionat doar două goluri, cu toate că a evoluat în toate partidele. Jucînd neinspirat el și-a pierdut locul în echipa națională unde a revenit **Iosip Bukal** ca titular.

Revelația sezonului este **Vojvodina** din **Novi-Sad**. Evoluția elevilor lui **Boșkov** a surprins pentru că în primăvară, **Vojvodina** lupta din greu pentru evitarea retrogradării. Dar „puștii" au crescut, echipa a prins contur, joacă dezinvolt și atacă, după spusele antrenorului lor, poziția nr. 1, adică titlul de campioană! **O.F.K.-Beograd** pe locul 4 și cu același număr de puncte, confirmă evoluția bună din ultimii ani. **Petkovici, Stepanovici, Santraci** și **Zet** joacă constant bine, iar „nouarul" lor este și golgeterul autoritar al turului cu 14 puncte marcate.

Din acest „trio" trebuie căutat, de altfel, contracandidatul lui **Zeleznicear** la titlul de campioană în marea luptă care se va da la primăvară. Campioana **Hajduk, Dinamo Zagreb**, prin evoluția stearsă au pierdut contactul cu plutonul fruntaș ; șansele lor în lupta pentru titlu sînt minime. O evoluție total necorespunzătoare a avut-o **Partizan**. Belgrădenii au început senzațional : 11 puncte după șase etape, fiind pe atunci lideri autoritari. Este aproape incredibil de consemnat că în următoarele 11 etape, **Partizan** nu a putut acumula decît patru puncte ! Este cea mai serioasă criză din istoria clubului, pauza competițională va constitui probabil un sfetnic bun, care va analiza comportarea unui excelent lot de jucători, luînd măsurile corespunzătoare. Deoarece de la locul 9 pînă la ultimul echipele sînt despărțite doar de 2 puncte se prevede o luptă acerbă pentru evitarea retrogradării.

Sezonul oficial fiind încheiat, s-a dat repaus obligatoriu jucătorilor. Dar vacanța va fi scurtă, multe echipe susțin partide în turneele programate peste hotare. Steaua roșie se află deja în Peninsula Iberică unde primește asaltul lui Real Madrid, Valencia, Benfica și Sporting din Lisabona, în turneul de o lună de zile. Zeleznicear, Sarajevo, Vojvodina și O.F.K. pleacă în America de Sud în timp ce Hajduk și Dinamo se vor antrena pe insula Hvar.

Toate echipele se vor reîntoarce în țară cel mai tîrziu la sfîrșitul lui ianuarie pentru a pregăti jocurile returului care, datorită calendarului încărcat al naționalei, va trebui să înceapă mult mai devreme.

În final, cred că trebuie notată formația lui **Zeleznicear**, performera sezonului fotbalistic încheiat : **Ianuș — Kojovici, Katalinski, Hagiabdici, Becirspahici — Bratici, Sprecio — Ielușici Iankovici, Bukal, Derakovici.**

DUȘAN BUGARIN

Novi-Sad — ianuarie

Bukal (tricou vărgat) marchează, cu toată opoziția lui **Paunovici** (Partizan). Va fi un gol foarte important pentru consolidarea poziției de lider a echipei lui...